

חיכינו 4 שנים לראשון!

משפחת אילת

דין, כמו חיים, לא הסתדרו במהירות כזו, ולכן לחלק מהם אין עדיין ילדים.

חיים מאמין בהחלט בתיכנון המשפחה, ורואה חושב על עוד שני ילדים. אבל כל זה מותנה באפשרויות הכלכליות, ביכולתו להעניק לילדיו את הכל. אשתו לאה (23) גדלה בבית אמיד, עם עוד אחות. גם היא חושבת שהמספר הרצוי הוא שלושה ילדים.

מה שהולך בארץ לגבי הקלות-מסים להורים הוא מתחיל ללכת ביקורת. בצרפת אבא שיש לו חמישה ילדים יכול להפסיק לעבוד, מרוב מנקים והקצבות שהוא מקבל מן הממשלה.

מדוע דווקא שלושה ילדים? מדוע לא שניים? הרי לשניים אפשר להעניק יותר מאשר לשלושה.

זה אולי נכון. אבל יש עוד גורמים. המצב הבטחוני, למשל. זאת ארץ כנאית, קורה משהו חלילה, ונשאר רק ילד אחד. העולם נהרס.

השם: חיים אילת.

הגיל: 32.

המקצוע: עורך-דין.

ארץ המוצא: יליד הונגריה.

מצב משפחתי: נשוי + 1.

מקום מגורים: תל-אביב.

חיכינו ארבע שנים, אחרי הנשואין, עד הלידה הראשונה. עד שהיו לנו דירה נוחה (שלושה חדרים) ואוטו, ועד שנמרתתי את הסטאז'י. עכשיו הילד הוא בן חמישה חודשים.

חיים ואשתו לאה, שעבדה עד הלידה, האמינו שיש להכין הכל לפני הלידה — ולא להתרוצץ ולהסתבך אחרי הלידה. הילדים גם עזרו קצת, לכן זוג זה הספיק מה שלא הספיקו זוגות אחרים מבני החוג שלו. החברים, שבחלקם הגדול הם עורכי-

השם: מוחמד חסן סעד.

הגיל: 30.

המקצוע: פועל בניין.

ארץ מוצא: יליד הארץ.

מצב משפחתי: נשוי + 6 ילדים.

מקום מגורים: כפר ג'דידה, בין עכו לצפת.

אניד לכם את האמת, קבעתי לעצמי ילד אחד או שניים, לכל היותר שלושה. זכרים. ככה זה אצלנו, יש מינהגים, שאפילו אם אתה אדם מתקדם ורוצה לחשוב בצורה חדשה, אתה מגלה שבכל זאת אתה קשור במינהגים האלה. לכן חשבתי על בנים זכרים.

אבל מה אפשר לעשות? בלידה הראשונה נולדה בת. בשנייה — בת. גם בשלישית וברביעית. לכן ניסה מוחמד סעד מחדש. בלידה החמישית זכה לבן זכר. אבל זה היה עדיין אחד פחות מן המינימום. שוב נכנסה אשתו להריון, ושוב ילדה בת.

התחתנו לפני שמונה שנים. הבת האחרונה היא בת חמישה חודשים. לא, אשת לא בהריון עכשיו. אתם מבינים, אני פועל פשוט. כשיש עבודה, איכשהו מסתדרים. אבל עכשיו אני מובטל. איך אקיים את המשפחה שיש כבר על ילדים נוספים, קשה

2 משפחות ערביות:

לצמצם! לצמצם ולחוך!

משפחת כאל

לחשוב בתנאים אלה. לכן — זהו זה. ששה ילדים, ותודה לאללה.

תחיד אל-נסל (צימצום הילודה) הוא מר שג מוכר לסעד. לא מפני שבכפרו יש תחנה לייצוק משפחתי, אלא מפני שהרדיו והטל-חיויה במצרים מדברים על זה בהרחבה. זוהי בעייה המעסיקה מאוד את ממשלת מצרים — ריבוי-הילודה כסכן שם את עצם קיום המדינה.

זה בלי ספק חשוב. בימינו מוכרחים לתכנן את הילודה, ולצמצם אותה. אניד לכם את האמת, אני מצטער שעשיתי כליכך הרבה ילדים. אני עצמי נמרתתי רק חמש כיתות בבית-ספר יסודי, אבל אני רוצה שהילדים שלי ילמדו בבית-ספר תיכון. אולי באוני ברסיסה, למה לא? אבל איך אוכל לשלוח ששה ילדים ללמוד? פעם היינו מקנאים במי שיש לו כסף, או הרבה ילדים. עכשיו מקנאים רק במי שיש לו תעודת-בגרות.

כאן, בכפר, הבעייה לא כל כך נוראה. אומרים: מעליש, שהילד ירוץ יחף. אבל אילו נרנו בעיר — הייתי בטח מצמצם את מספר הילדים, ולא חשוב אם היה בא בן זכר או לא. כי בתוך עצמי, לא משנה לי אם זה בן או בת.

הבית חדש, נקי ומאחורר, אך מרוהט בצינורות רבה. האשה יושבת בחזר השני. החינוכת חולה. איכשהו, תמיד יש איוה ילד חולה בבית. ברגע זה אחת הבנות אפילו בבית-החולים. ככה זה, כשיש הרבה ילדים, גם שכנוי, שברובם בני גילו, ילדו 65

ילדים. וגם הם, סבור מוחמד, היו מעדיפים שיהיו להם פחות.

מה אומרת הדת? ואללה, אני לא יודע בדיוק. אבל אני בטוח שהדת רוצה שאנשים יקבלו חינוך ויחיו טוב, לא כמו חיות. כן, בסה, הדת גם כן בעד צימצום ותיכנון. גבר צעיר, גבוה, שזוף ובעל עיניים ירוקות, יפה כמו כוכב של מערבון, נכנס לחזרה-האורחים של משפחת סעד.

השם: עצאם כאל.

הגיל: 22.

המקצוע: ספסן.

ארץ המוצא: יליד הארץ.

מצב משפחתי: נשוי + 1.

מקום מגורים: כפר ג'דידה.

הוא מבין במה המדובר. ועוד איך. זה נושא שמעסיק אותו, והוא יודע בדיוק מה דעתו עליו.

אני נשוי כבר 22 חודש. לפי ההרגלים הישנים, הייתי כבר צריך להיות אבא לשני ילדים, ואשתי היתה צריכה להיות כבר בהריון השלישי שלה. אבל נמרו ההרגלים הישנים. היום צריכים לחשוב טוב מאוד, איזה מין ילדים אני רוצה לגדל. סתם לגדל אני יכול הרבה. אני יכול לתת להם לרוץ בשדה. אבל הם יקללו אותי כשהיו גדולים.

כדי שלא יקללו אותי, הוא חושב שעליו להבטיח להם חינוך. הוא עצמו גמר שמונה כיתות של בית-ספר יסודי. מכיון שהיו לו עוד עשרה אחים ואחיות, קשה היה לדרוש מאביו שישלח אותו או אותם להמשך הלימודים. עזרתו היתה דרושה בחלקת הסבק. אבל אפילו החי כפרי זה מתחסל לאט-לאט. אביו של עצאם היה בעל אדמות ב'כפר בירחה. הכפר פונה, ועומד עתה ריק מן העבר השני של כביש עכו-צפת. תר שביו הם פליטים, שבחלקם התיישבו מחדש בג'דידה. אבל בג'דידה אין אדמה לכל דבר. לכן עצאם אינו חקלאי, ולא יהיה חקלאי. הוא לא יוכל לומר, בראותו את ילדיו מסתובבים בבית: "מילא, יעבדו בחלקת הסבק". הוא צריך לדאוג להם כבר עתה לקיום.

התוכנית היא לשלושה-ארבעה ילדים, לא יותר. וזה תלוי במצב הכלכלי. היום, על כל פנים, אין תוכנית-לידה לעתיד המיידי. כי לא ברור מה יהיה מחר. מה יקרה אם לא תהיה לי עבודה?

אשתו רוידה זהובת-השיער מסכימה. זה אינו מפתיע. אבל גם אביו של עצאם מסכים. וזה קצת מפתיע. וכך אמר חמיד כאל (45), האישי שהוליד את עצאם ואת עשרת אחיו: "זה לא טוב שמביאים כל כך הרבה ילדים. אתם היהודים חכמים יותר. מביאים ילד אחד או שניים, ודי. אבל נותנים להם הכל: השכלה, תנאי מחייה, טיפול. אז כשהם גדלים, כל אחד שווה מאה חסרי-השכלה."

משפחת סעד